

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Uzp 64/12
17.01.2013. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Vere Pešić i Olge Đuričić, članova veća, sa savetnikom suda Radojkom Marinković, kao zapisničarem, odlučujući po zahtevu P.J. iz B., čiji je punomoćnik J.B., advokat iz B., za preispitivanje sudske odluke - presude Upravnog suda 7 U 10442/2010 od 25.11.2011. godine, uz učešće protivne stranke Republičkog hidrometeorološkog zavoda Republike Srbije, u predmetu prestanka radnog odnosa, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 17.01.2013. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev se ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je tužba P.J., iz B., podneta protiv rešenja Republičkog hidrometeorološkog zavoda Republike Srbije broj 112-33-167/2 od 09.09.2011. godine, kojim je odbijen prigovor tužioca izjavljen protiv rešenja Republičkog hidrometeorološkog zavoda broj 112-33-167 od 23.08.2011. godine, kao neosnovan i potvrđeno rešenje prvostepenog organa. Navedenim prvostepenim rešenjem od 23.08.2011. godine, stavom prvim dispozitiva, određeno je da tužiocu prestaje radni odnos dana 09.08.2011. godine, a stavom drugim dispozitiva da tužilac ima pravo na platu u trajanju od šest meseci koju je imao u vreme kada mu je prestao radni odnos.

U zahtevu za preispitivanje pobijane presude podnosilac ukazuje da je tom presudom povređen Zakon o radnim odnosima u državnim organima kao i pravila postupka od uticaja na rešenje stvari. Ponavljajući navode iz tužbe, ističe da se tuženi organ nije bavio utvrđivanjem radnih mesta na koja bi tužilac mogao biti raspoređen, već je samo konstatovao da mu je prestao radni odnos s obzirom da je rešenjem Vlade razrešen dužnosti. Tek naknadno, po prigovoru, navedeno je da zbog propusta u radu tužilac ne može biti raspoređen ni na jedno drugo radno mesto. Smatra da je sud u pobijanoj presudi pogrešno tumačio odredbu člana 70. Zakona o radnim odnosima u državnim organima kao diskreciono pravo tuženog. Ističe da je u toku postupka pred Upravnim sudom dostavio dokaz na okolnost da je mogao biti raspoređen na drugo radno mesto, obzirom da je tuženi neposredno po njegovom otpuštanju raspisao konkurs za popunjavanje radnih mesta koja odgovaraju tužiočevoj stručnoj spremi i iskustvu. Smatra da je Upravni sud prilikom donošenja osporene presude postupio protivno članu 33. Zakona o upravnim sporovima i da je bio dužan da održavanjem usmene javne rasprave omogući tužiocu da učestvuje u postupku i zaštiti svoje interese. Predlaže da Vrhovni kasacioni sud uvaži zahtev i preinači pobijanu presudu tako što će tužbu uvažiti i poništiti osporeno rešenje ili da istu ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

Protivna stranka, Republički hidrometeorološki zavod Republike Srbije, u odgovoru na zahtev, ponavljajući razloge iz osporenog rešenja i odgovora na tužbu, navodi da je pobijana presuda u svemu pravilna i na zakonu zasnovana, i predlaže da Vrhovni kasacioni sud zahtev odbije kao neosnovan.

U postupku prethodnog ispitivanja podnetog zahteva, Vrhovni kasacioni sud je našao da je osporeno rešenje, čija je zakonitost cenjena pobijanom presudom, doneo direktor Republičkog hidrometeorološkog zavoda, na osnovu člana 140. Zakona o državnim službenicima i člana 71. st. 3. i 4. Zakona o radnim odnosima u državnim organima ("Sl. glasnik RS" 48/91... 79/05), po prigovoru podnetom protiv rešenja direktora Republičkog hidrometeorološkog zavoda, koje je doneto na osnovu člana 179. stav 1. Zakona o državnim službenicima i člana 70. stav 2. Zakona o radnim odnosima u državnim organima. Odredbom člana 71. stav 2. Zakona o radnim odnosima u državnim organima je propisano da protiv svakog rešenja ili drugog akta kojim je odlučeno o njegovim pravima i obavezama zaposleni odnosno postavljeno lice ima pravo da podnese prigovor. Prema stavu 3. istog člana zakona, prigovor se podnosi funkcioneru koji rukovodi državnim organom u roku od osam dana od dana uručenja rešenja ili drugog akta, a funkcioner je dužan da o prigovoru odluči u roku od 15 dana od dana podnošenja prigovora. Odredbom člana 71. stav 4. Zakona o radnim odnosima u državnim organima je propisano da, razmatrajući podneti prigovor, funkcioner preispituje svoju odluku i može je izmeniti ili dopuniti.

To znači da je navedenim odredbama Zakona o radnim odnosima u državnim organima za odlučivanje po prigovoru predviđena nadležnost istog organa. Članom 216. Zakona o opštem upravnom postupku je propisano da se za rešavanje u drugom stepenu ne može utvrđivati nadležnost u okviru organa koji je u upravnoj stvari rešavao u prvom stepenu. Stoga Vrhovni kasacioni sud nalazi da rešavanje direktora Republičkog hidrometeorološkog zavoda po prigovoru iz člana 71. stav 2. Zakona o radnim odnosima u državnim organima predstavlja jednostepeno odlučivanje, jer je o prigovoru odlučivao isti organ koji je doneo i prvostepeno rešenje, a ne neki drugi neposredno viši organ. Prema tome prigovor se zbog navedenih propisa ne može smatrati žalbom kao devolutivnim pravnim sredstvom u upravnom postupku, pa ni odluka po prigovoru drugostepenim upravnim aktom. Članom 49. stav 1. Zakona o upravnim sporovima je propisano da protiv pravnosnažne odluke Upravnog suda stranka i nadležni javni tužilac mogu da podnesu Vrhovnom kasacionom sudu zahtev za preispitivanje sudske odluke. Članom 49. stav 2. tačka 3. istog zakona je propisano da zahtev može da se podnese u stvarima u kojima je u upravnom postupku bila isključena žalba. Sa iznetih razloga dozvoljen je zahtev za preispitivanje sudske odluke protiv pravnosnažne odluke Upravnog suda donete u upravnom sporu o oceni zakonitosti rešenja direktora Republičkog hidrometeorološkog zavoda po prigovoru iz člana 71. st. 2. Zakona o radnim odnosima u državnim organima.

Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijanu presudu u granicama zahteva u smislu člana 54. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je neosnovan.

Prema obrazloženju pobijane presude tuženi organ je pravilno osporenim rešenjem odbio prigovor tužioca izjavljen protiv rešenja direktora Republičkog hidrometeorološkog zavoda, broj 112-33-167 od 23.08.2011. godine, koje je doneto na osnovu člana 179. stav 1. Zakona o državnim službenicima i člana 70. stav 2. Zakona o radnim odnosima u državnim organima, a kojim je određeno da tužiocu prestaje radni odnos dana 09.08.2011. godine, sa pravom na platu u trajanju od šest meseci koju je imao u vreme prestanka radnog odnosa. Ovo iz razloga što je tužilac rešenjem Vlade 24 br. 119-6383/2011 od 18.08.2011. godine, razrešen dužnosti pomoćnika direktora Republičkog hidrometeorološkog zavoda Republike Srbije - Sektora za zajedničke službe, počev od 09.08.2011. godine, pa kako je u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rešenja pravilno utvrđeno da zbog propusta u radu tužioca u Odeljenju za materijalno-finansijske poslove i knjigovodstvo, koje je bilo u sastavu sektora za zajedničke službe čiji je bio rukovodilac, tužilac ne može biti raspoređen ni na jedno drugo mesto u zavodu u odeljenju za materijalno-finansijsko poslovanje, niti na radnom mestu rukovodioca grupe za internu reviziju, zbog zabrane propisane članom 20. Pravilnika o zajedničkim kriterijumima za organizovanje i standardima i meteorološkim uputstvima za postupanje interne revizije u javnom sektoru ("Sl. glasnik RS" 82/07), Upravni sud je ocenio da je osporeno rešenje doneto pravilnom primenom člana 70. stav 2. Zakona o radnim odnosima u državnim organima. Kod iznetog se, po oceni Upravnog suda, neosnovano tužbom ukazuje da je saglasno članu 65. stav 4. Zakona o radnim odnosima u državnim organima prvo trebalo da se donese rešenje kojim se utvrđuje da je tužilac ostao neraspoređen, pa tek nakon toga rešenje o prestanku radnog odnosa, jer rešenje o razrešenju tužioca dužnosti pomoćnika direktora Republičkog hidrometeorološkog zavoda, nije doneto zbog smanjenja broja zaposlenih odnosno postavljenih lica niti usled promena u organizaciji metodu rada organa odnosno usled smanjenja obima i ukidanja poslova kod tuženog. Ocenjujući zakonitost pobijane presude Vrhovni kasacioni sud nalazi da je ta presuda doneta bez povreda pravila postupka i uz pravilnu primenu materijalnog prava na utvrđeno činjenično stanje sadržano u osporenom rešenju i spisima predmeta. Pobijanom presudom su ocenjena sva pitanja i okolnosti koji su mogli biti od uticaja na zakonitost osporenog rešenja i za tu ocenu su dati dovoljni i jasni razlozi koje u svemu prihvata i ovaj sud.

Vrhovni kasacioni sud je cenio navode zahteva da je Upravni sud pogrešno tumačio član 70. Zakona o radnim odnosima u državnim organima, kao diskreciono pravo tuženog, pa nalazi da su ovi navodi neosnovani. Naime, članom 70. stav 1. Zakona o radnim odnosima u državnim organima ("Sl. glasnik RS" 48/91... 79/05), je propisano da se izabrano lice na stalnoj funkciji koje bude razrešeno funkcije i postavljeno lice koje po isteku mandata ne bude ponovo postavljeno ili koje u toku trajanja mandata bude razrešeno mogu rasporediti na radna mesta u istom organu koja odgovaraju njihovoj stručnoj spremi i radnim sposobnostima. Dakle, navedenom zakonskom odredbom je raspoređivanje ovih lica u istom organu nakon prestanka funkcije odnosno mandata na radna mesta koja odgovaraju njihovoj stručnoj spremi i radnoj sposobnosti, propisano kao mogućnost, ali ne i kao obaveza državnog organa. Kako je tuženi u obrazloženju osporenog rešenja dao jasne i određene razloge kojima se prilikom donošenja rešenja rukovodio, Vrhovni kasacioni sud nalazi da je pravilno Upravni sud u pobijanoj presudi zaključio da je osporeno rešenje doneto pravilnom primenom odredbi člana 70. st. 1. i 2. Zakona o radnim odnosima u državnim organima.

Cenjeni su navodi zahteva da je Upravni sud povredio pravila postupka time što nije održao javnu raspravu, pa Vrhovni kasacioni sud nalazi da su ovi navodi neosnovani. Ovo iz razloga što se Upravni sud pri rešavanju po tužbi pozvao na odredbu člana 33. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" broj 111/09), kojim je propisano da sud rešava bez održavanja usmene rasprave samo ako je predmet spora takav da očigledno ne iziskuje neposredno saslušanje stranaka i posebno utvrđivanje činjeničnog stanja ili ako stranke na to izričito pristanu. Imajući u vidu da je Upravni sud pravilno našao da su odlučne činjenice u upravnom postupku utvrđene potpuno i da pružaju pouzdan osnov za ocenu zakonitosti osporenog rešenja, po nalaženju ovoga suda, time što javna rasprava nije održana nisu povređena pravila postupka koja su od bitnog uticaja na rešenje stvari.

Sa iznetih razloga, nalazeći da ni ostali navodi zahteva nisu od uticaja na drugačiju ocenu zakonitosti pobijane

presude, koja je doneta bez povreda pravila postupka i uz pravilnu primenu materijalnog prava, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 55. stav 1. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

dana 17.01.2013. godine, Uzp 64/12

Zapisničar,

Radojka Marinković,s.r.

Predsednik veća - sudija,

Snežana Živković,s.r.